

PIETARIN NEUVOSTON ISTUNTO MAALISKUUN 12 pnä 1919

1

SELOSTUS KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON SISÄ- JA ULKOPOLITIIKASTA LYHYT SANOMALEHTISELOSTUS

(Toveri Leninin noustessa puhujankorokkeelle häntä tervehdittää myrskyisin suosionosoituksin. Kaikki nousevat.) Tämä sali tuo mieleeni ensimmäisen esiintymiseni Pietarin Neuvostossa, jossa menshevikit ja eserrät olivat silloin vielä valta-asemassa. Me olemme liian pian unohtaneet äskeiset tapahtumat. Mutta vallankumouksen kehityskulku toisissa maissa verestää nyt muistissamme omat taannoiset elämyksemme. Ennen otaksuttiin, että Lännessä, missä luokkavastakohdat ovat kehittyneempää kapitalismia vastaavasti voimakkaammin kärjistyneet, vallankumous tulee kehittymään hieman toisin kuin meillä, ja valta siirtyy heti porvaristolta proletariaatille. Saksan nykyiset tapahtumat todistavat kuitenkin päinvastaista. Saksan porvaristo, joka on yhdistynyt liikkeelle lähteneitä proletaarijoukkoja vastaan, ammentaa voimaa Länsimaiden porvariston laajasta kokemuksesta ja käy järjestelmällistä taistelua proletariaattia vastaan. Saksan vallankumouksellisilta kansanjoukoilta sitä vastoin puuttuu vielä kokemusta, jota ne hankkivat vasta taistelun kulussa. Kaikkien muistissa on vuoden 1905 vallankumous, jolloin Venäjän proletariaatti ryhtyi taisteluun täysin kokemattomana. Nykyisessä vallankumouksessa olemme sen sijaan ottaneet varteen vuoden 1905 vallankumouksen antamat opetukset ja käyttäneet niitä hyväksemme.

Tämän jälkeen Lenin teki katsauksen Kansankomissarien Neuvoston toimintaan. Hän muistutti mieleen vallankumouksen ensimmäisen vaiheen, jolloin joukot eivät vielä

tienneet mitä niiden piti tehdä, eikä niillä ollut riittävän arvovaltaisia ja voimakkaita johtavia keskuksia.

Tiesimme hyvin, Lenin sanoi, että aletun taistelun menestymiseksi piti liittää yhteen mahdollisimman tiiviisti maan kaikki riistonalaiset joukot ja kaikki työtätekevät ainekset ja sen vuoksi etemme nousi kiertämättömänä kysymys järjestömuodoista. Ja muistaen mainiosti, millaista osaa Neuvostot esittivät vuonna 1905, me elvytimme ne eloon, koska pidämme niitä kaikkein soveliaimpana työtätekevien yhteenliittämisen välikappaleena ja aseena heidän taistelussaan riistäjiä vastaan. Ennen Saksan vallankumousta puhuimme aina, että Neuvostot ovat Venäjän oloihin parhaiten sopivia elimiä. Emme voineet silloin väittää niiden osoittautuvan yhtä sopiviksi Länttäkin varten, mutta elämä on todistanut toista. Me näemme, että Neuvostot saavat Lännessä yhä suurempaa suosiota ja että niiden puolesta kamppaillaan ei yksin Euroopassa, vaan myös Amerikassa. Kaikkialla muodostetaan Neuvostoja, jotka ottavat ennemmin tai myöhemmin vallan käsiinsä.

Mielenkiintoista ajankohtaa elää parhaillaan Amerikka, missä muodostetaan Neuvostoja. On mahdollista, että liike tulee siellä kehittymään toisin kuin meillä, mutta tärkeää on, että neuvostolainen järjestömuoto on saavuttanut sielläkin laajaa suosiota. Tämä järjestömuoto on nykyisin korvannut kaikki muut proletaariset järjestömuodot. Anarkistit, jotka olivat kaiken vallan vastustajia, ovat tunnustaneet Neuvostovallan sen jälkeen, kun tutustuivat neuvostolaiseen valtamuotoon. Siten he eivät ole jättäneet kiveä kiven päälle kaikkinaisen vallan kieltävän anarkismin teoriasta. Kaksi vuotta takaperin Neuvostoissa rehotti sovitteluhenkinen aate, jonka mukaan oli pyrittävä yhteistyöhön porvariston kanssa. Otti oman aikansa, ennen kuin joukkojen tietoisuudesta saatiin siivotuksi pois se vanha ryönä, joka esti niitä ymmärtämästä tapahtumien kulkua. Siihen voitiin päästä vain siten, että Neuvostot osallistuivat käytännöllisesti elämän valtiolliseen järjestelyyn. Nyt ovat samassa asemassa Saksan työläisjoukot, joiden tietoisuudesta on poistettava sama ryönä, mutta siellä tämä prosessi saa kärkevämpiä, raaempia ja verisempiä ilmenemismuotoja kuin meillä.

Olen hieman poikennut teemasta, jonka Pietarin Neuvoston puhemiehistö minulle antoi, mutta se oli välttämätöntä.

Kansankomissaarien Neuvoston viimevuotista toimintaa voidaan ymmärtää vain, jos arvioimme Neuvostojen merkitystä maailmanvallankumouksen mitassa. Hallintotyön jokapäiväiset pikkuasiat ja rakentavassa työssä kiertämättömät yksityisseikat johtavat useinkin huomiomme syrjään ja saavat unohtamaan maailmanvallankumouksen suuren asian. Ja vain silloin, kun arvioimme Neuvostojen merkitystä maailman mitassa, me pystymme selvittämään oikealla tavalla sisäisen elämämme pikkuasiat ja järjestämään ne ajoissa. Bernin ylhäiset revisorit¹ sanovat meidän olevan väkivaltataktiikan puoltajia, mutta niin puhuessaan he ummistavat silmänsä oman porvaristonsa edesottamuksilta, vaikka se hallitsee yksinomaan väkivallalla.

Ennen kuin siirryimme neuvostolaiseen hallintomuotoon olimme eläneet useampia kuukausia, joiden kuluessa joukkoja valmisteltiin uuteen, ennennäkemättömään valtiollisen hallinnon muotoon. Me höyhensimme Kerenskin hallitusta perin pohjin, pakotimme Väliaikaisen hallituksen suorittamaan ministerinvaihdoksia oikeaan ja vasempaan, ylös ja alas, mikä todisti lopullisesti joukoille, että silloin valtaa tavoitellut porvarien ja sovittelijain kopla oli kykenemätön johtamaan maata,— ja vasta sen jälkeen me otimme vallan käsiimme.

Paljon mutkikkaammin on asia maailman mitassa. Siinä tapauksessa pelkkä vallankumouksellinen väkivalta ei riitä, ja ennen vallankumoukselliseen väkivaltaan ryhtymistä on suoritettava samanlainen valmistava työ kuin meilläkin on suoritettu, mutta se ottaa luonnollisesti jonkin verran enemmän aikaa. Brestin rauha² aiheutti aikanaan paljon puhetta, ja eräät herrat päättivät käyttää tuota Neuvostovaltan toimenpidettä hyväkseen demagogisessa tarkoituksessa nimittämällä sitä sovitteluksi. Mutta jos se oli sovittelua, niin siinä tapauksessa pitäisi sanoa meidän hieroneen sovintoa myös tsaarin kanssa silloin, kun menimme Valta-kunnanduumaan räjäyttääksemme sen sisältä käsin. Me solmimme Brestin rauhansopimuksen odotellessamme niiden välttämättömien sisäisten olosuhteiden kypsymistä Saksassa, jotka aiheuttivat Wilhelmin kukistumisen, ja tämä osoittaa, kuinka oikein olimme suunnitelleet tuon toimenpiteemme.

Liittolaismaissa on alkanut kansanjoukkojen herääminen, jota noiden maiden hallitukset yrittävät kaikin keinoin

hillitä. Siinä tarkoituksessa suunnataan toistaiseksi vielä valveutumattomien joukkojen koko huomio „isänmaallisuuteen”. Joukkoja ruokitaan lupauksilla, niitä houkuteltaan voitokkaan rauhan antamalla etuisuuksilla, niille luvataan lukemattomia etuisuuksia rauhan solmimisen jälkeen. Niitä ruokitaan illuusioilla. Mutta siitä, minkä verran on luottamista näiden illuusioiden toteutumiseen, voidaan päätellä keskustelusta, joka minulla oli hiljattain erään terveesti ja liikemiesmäisesti ajattelevan amerikkalaisen kauppiaan kanssa. Hän on mies, jolle meidän intressimme ovat vieraita. Ranskan tilannetta hän luonnehtii seuraavasti: Ranskan hallitus lupaa kansanjoukoille kokonaisia kultavuoria, jotka muka saadaan saksalaisilta, mutta on tehtävä niin, että saksalaisilla olisi millä maksaa, koska velalliselta, jolla ei mitään ole, ei voida mitään saadakaan, ja kaikki nämä illuusiot, jotka perustuvat edullisen rauhan solmimiseen Saksan kanssa, kärsivät vararikon, koska solmittu rauha tulee olemaan vararikkorauha. Tämän tajuavat jopa vallankumouksen vihollisetkin, jotka eivät näe mitään muuta ulospääsyä muodostuneesta tilanteesta kuin kapitalismin kukistamisen. Tässä mielessä on kuvaavaa mitä herkimmän ja vastaanottavaisimman pariisilaisyleisön nykyinen mieliala. Puoli vuotta sitten se kuunteli kernaasti niitä, jotka parjasivat kaikella lailla bolshevikkeja, mutta nyt se ei siedä puhuttavankaan bolshevikkeja vastaan. Porvaristo on tehnyt meille suuren palveluksen aatteidemme propagoinnin alalla. Hyökkäilyillään se pakotti joukot ajattelemaan ja harkitsemaan, minkä seurauksena välittömästi ajattelevat Pariisin kansanjoukot tulivat johtopäätökseen, että jos kerran porvaristo vihaa noin silmittömästi bolshevikkeja, niin nämä varmaan osaavat taistella sitä vastaan. Entente on nykyään kohdistanut huomionsa meihin, se haluaa maksaa omat laskunsa meidän kukkarostamme. Meidän on otettava lukuun vahva vihollinen, jolla on sotilaallinen yivoima meihin nähden, mutta se ei ole pitkäaikaista: vihollinen tulee pettymään voitontoiveissaan, ja siitä on oleva seurauksena „liittoutuneiden” kaikkien suunnitelmien täydellinen romahdus, elleivät nuo „liittoutuneet” joudu jo ennen sitä tukkenuottasille keskenään. Kaikki maat kärsivät nykyään nälkää eivätkä mitkään voitot auta pääsemään siitä. Ratkaistavamme on monimutkaisia tehtäviä, jotka ulkopolitiikka on asettanut eteemme. Tässä tapauksessa meillä on käytettä-

vissämme Kansankomissaarien Neuvoston huomattavimman ulkopoliittisen toimenpiteen — Brestin rauhanteon — antama kokemus. Brestin rauhansopimus solmittiin vahvan vihollisen kanssa, jolla oli sotilaallinen ylivoima meihin nähden, ja se aiheutti erimielisyyttä jopa omassakin keskuudessamme, mutta sellaiseksi täytyi proletaarisen valtion ensimmäisen toimenpiteen muodostua silloin, kun imperiaalistiset rosvot piirittivät sitä joka puolelta. Brestin rauha kaivoi maata voimakkaan ja mahtavan vihollisemme jalkojen alta. Saksa, joka oli sanellut meille rosvomaiset rauhanehdot, kaatui mitä lyhimmissä ajassa ja samaa on odotettavissa muissakin maissa, varsinkin kun kaikkialla voidaan havaita armeijain hajoamista.

On muistettava aikaa, jolloin armeijamme hajoamisen selitettiin johtuvan siitä, että venäläisiltä puuttuu kärsivällisyyttä, mutta nyt on osoittautunut, että niin käy kaikissa valtakumouksen tielle lähtevissä maissa. Ilmeinen ryöväys, jota „demokraattiset” hallitukset harjoittavat nykyään Pariisissa, avaa joukkojen silmät, varsinkin kun noiden hallitusten väliset erimielisyydet saaliinjaossa, jotka puhkeavat tämän tästä vakavaksi riidaksi, eivät enää ole mikään salaisuus³. Huolimatta niistä epäsuotuisista olosuhteista, joissa Neuvosto-Venäjä joutuu elämään, meillä on yksi plussa, jota porvarillinen „Times”⁴ lehtikin tähdentää. Sotilaallisen havainnoitsijansa artikkelissa lehti panee merkille sen kaikkien maiden armeijoissa nopeasti kehittyvän rappeutumisen, joka on Venäjällä tuntematonta. „Timesin” kertoman mukaan Venäjä on ainoa maa, missä armeija ei rappeudu, vaan sitä rakennetaan. Tämä on ollut rakennustyömme eräs oleellinen ala viime vuoden aikana. Vihollisten piirittämänä me puolustaudumme, valloitamme taistellen takaisin jokaisen vaaksan Neuvosto-Venäjää, ja taistelumme jokainen kuukausi vie meidät yhä lähemmäksi maailmanvallankumousta. Me otimme ensimmäisinä maailmassa vallan käsiimme, ja nykyään meillä hallitsevat työtätekevien Neuvostot. Pystymmekö pitämään vallan käsissämme? Ellemme pysty, niin vallan valtaaminen on ollut historiallisesti epäoikeutettua. Mutta me voimme jo nyt olla ylpeitä siitä, että olemme kestäneet tuon kokeen ja suojanneet työtätekevien vallan mittaamattomista kärsimyksistä huolimatta.

Edelleen Lenin kosketteli spesialistikysymystä.

Eräät toverimme, Lenin sanoi, ovat kuohuksissaan siitä, että Punaisen Armeijan johdossa on tsaarin palvelijoita ja vanhaa upseeristoa. Punaista Armeijaa järjestettäessä tämä kysymys saa luonnollisesti erikoisen merkityksen, ja sen oikeasta asettelusta riippuu armeijan järjestämisen menestys. Kysymys spesialisteista on asetettava laajemmin. Meidän on käytettävä spesialisteja kaikilla rakennustyön aloilla, joilla emme luonnollisestikaan pysty selviämään omin voimin, koska meiltä puuttuu vanhojen porvarillisten spesialistien kokemusta ja tieteellistä valmennusta. Emme ole utopisteja emmekä kuvittele, että sosialistisen Venäjän rakentaminen voidaan suorittaa joidenkin uusien ihmisten voimin, me käytämme vanhalta kapitalistiselta maailmalta perimäämme materiaalia. Me asetamme vanhat ihmiset uusiin oloihin, valvomme heitä asian vaatimalla tavalla, saatamme heidät proletariaatin valppaan silmälläpidon alaisiksi ja pakotamme tekemään meille tarpeellista työtä. Vain siten voidaankin rakentaa. Ellette kykene pystyttämään rakennusta porvarillisen maailman meille jättämästä materiaalista, ette lainkaan saa sitä rakennetuksi, ja silloin ette ole kommunisteja, vaan pelkkiä tyhjänpuhujia. Sosialistista rakennustyötä varten on käytettävä täysin mitoin tiedettä, tekniikkaa ja yleensä kaikkea, mitä kapitalistinen Venäjä on meille jättänyt. Tällä tiellä tulemme tietenkäin kohtaamaan suuria vaikeuksia. Virheitä on mahdoton välttää. Kaikkialla on loikkareita ja paatuneita sabotaasin harjoittajia. Siksi tarvittiin ensi kädessä väkivaltaa. Mutta sen jälkeen meidän tulee käyttää proletariaatin moraalista painoa, voimakasta järjestöä ja kuria. Ei ole lainkaan syytä syrjäyttää meille hyödyllisiä spesialisteja. Mutta heille on asetettava tietyt puitteet, jotka antavat proletariaatille mahdollisuuden valvoa heitä. Heille on annettava työtä, mutta samalla heitä on pidettävä valppaasti silmällä, asetettava komissaareja valvomaan heitä ja lopetettava alkuunsa heidän vastavallankumoukselliset aikeensa. Samalla meidän pitää oppia heiltä. Kaiken tämän ohessa ei saa sallia pienintäkään poliittista myönnytystä noille herroille, mutta heidän työtään on käytettävä hyväksi kaikkialla missä suinkin mahdollista. Olemme jo osittain päässeet tähän. Olemme siirtyneet kapitalistien lannistamisesta kapitalistien hyväksikäyttämiseen, ja tämä on luullakseni tärkein saavutuksemme vuoden jatkuneessa sisäisessä rakennustyössä.

Kulttuurirakennustyömme tärkeimpiä kysymyksiä on kysymys maaseututyöstä. Neuvostovalta pyrkii antamaan mitä laajinta tukea työtätekeville. Se on ollut kaiken maaseutupolitiikkamme sisältönä koko tänä aikana. Kaupunkilaisproletaarien ja maalaisköyhälistön välille oli luotava yhteys, ja me olemme luoneet sen. Tuhannet näkymättömät langat yhdistävät niitä nyt mitä läheisimmin toisiinsa. Tässä kuten kaikessa muussakin me kohtaamme suuria vaikeuksia, sillä talonpojat ovat tottuneet isännöimään itsenäisesti. He ovat tottuneet myymään vapaasti viljaansa, ja jokainen talonpoika on pitänyt sitä eittämättömänä oikeutenaan. Nyt on suoritettava valtavan suuri työ saadaksemme heidät vakuuttumaan lopullisesti siitä, että vain kommunistisella talouden järjestämisellä pystytään selviytymään sodan jälkeensä jättämästä rappioutilasta. Tässä ei saa turvautua väkivaltaan, vaan yksinomaan vakuutuksen voimaan. Tietysti meillä on talonpoikaistonkin keskuudessa avoimia vihollisia, kulakkeja, mutta köyhälistön ja siihen läheisesti liittyvän keskivarakkaan talonpoikaiston suuret joukot seuraavat meitä. Perivihollisiamme kulakkeja vastaan meillä taasen on vain yksi ase ja se on väkivalta. Kun ryhdyimme toteuttamaan elintarvikepolitiikkaamme sen periaatteen mukaisesti, että ylijäämät annetaan nälkää näkeville, niin löytyi sellaisiakin, jotka alkoivat huutaa talonpojalle: „Sinulta ryöstetään!” He ovat menshevistisiin, vasemmistoeserräläisiin ja jos jonkinlaisiin narrinkaapuihin sonnustautuneita talonpoikien, työväen ja kommunismin perivihollisia, ja me tulemme menettelemään heihin nähden vastedes samoin kuin olemme menettelleet tähänkin saakka.

2

VASTAUS KYSYMYKSIIN

Toverit, haluan nyt vastata kirjelappuihin, joista kaksi on hiukan epäselvää. Toisessa niistä on nähtävästi kuitenkin kaksi perusajatusta. Ensinnäkin lappusen kirjoittaja on tyytymätön bolshevikkeihin, jotka muka ovat riehaantuneet, ja ilmaisee myötätuntonsa menshevikeille, koska nämä ovat asteittaisuuden kannalla. Toiseksi hän tekee kysymyksen talonpoikaiskapinoista.

Ensimmäiseen kysymykseen nähden minun on sanottava, että kun täten esitetään syytös bolshevikeille, niin olisi pitänyt osoittaa, missä suhteessa he ovat riehaantuneet ja missä mielessä asteittaisuus on hyväksi. Peruskohta, jossa erosimme menshevikeistä, oli se, että me vaadimme kaiken vallan siirtämistä Neuvostoille ja riehaannuimme siinä määrin, että otimmekin sen lokakuussa toissa vuonna. Menshevikit taas vaativat asteittaisuutta, koska eivät halunneet tuota vallan siirtämistä. Ja esimerkiksi menshevikeille myötämielinen tunnettu sosialisti Kautsky kirjoitti elokuussa 1918 kirjasessaan, että bolshevikkien ei pidä ottaa valtaa, koska he eivät kykene pitämään sitä, vaan tuhoutuvat ja saattavat niinmuodoin tuhoon kokonaisen puolueen. Tapahtumain kulku on mielestäni kumonnut tuon katsantokannan, joten lienee tarpeetonta kajota siihen pitemmälti varsinkaan kun ei ole esitetty ilmeisiä vastaväitteitä. Saksassa Kautsky vaati demokratiaa, perustavaa kokousta. Neuvostoille ei saa antaa valtaa — sen ovat sanoneet menshevikit täällä sekä Saksassa. Saksassa on Perustava kokous saatu koolle, ja siellä puhkesi tammi- ja maaliskuussa useita laajoja työväen kapinoita, sisällissota, jonka tuloksena saksalaiset menshevikit, Hilferding etunenässä,

ehdottivat viimeisissä artikkeleissaan Perustavan kokouksen ja Neuvostojen yhdistämistä siten, että Neuvostojen keskuskomitealle myönnetään oikeus pidättää Perustavan kokouksen päätösten täytäntöönpano ja asettaa kysymys kansanäänestykseen. Tämä osoittaa, kuinka pahasti saksalaiset menshevikit, jopa parhaatkin heistä, ovat sotkeutuneet. Perustavan kokouksen ja Neuvostojen yhdistäminen, porvariston diktatuurin ja proletariaatin diktatuurin yhdistäminen — moिसelle ajatukselle voi vain nauraa.

Mitä tulee talonpoikaiskapinoihin, niin sitä aihetta koskeva kysymys on täällä tehty. Me olemme tosin joutuneet ja joudumme kokemaan eräitä kulakkikapinoita. Viime kesänä oli kokonainen kulakkikapinain sarja. Kulakki on leppymätön vihollisemme. Eikä siinä auta muu kuin sen lannistaminen. Eri asia on keskivarakas talonpoika, hän ei ole meidän vihollisemme. Ei pidä paikkaansa, että Venäjällä olisi ollut talonpoikaiskapinoita, joihin olisi osallistunut huomattava määrä talonpoikia eikä kulakkeja. Kulakkeihin saattaa yhtyä jokunen kylä, volosti, mutta Neuvostovallan aikana ei ole ollut talonpoikaiskapinoita, jotka olisivat saaneet mukaansa kaikki Venäjän talonpojat. Kulakkikapinoita on puhjennut ja niitä tulee puhkeamaan sellaisen hallituksen aikana, joka vaatii kaikkien viljaylijäämien luovuttamista rajahinnalla nälänhädässä oleville. Sellaiset kapinat eivät ole vältettävissä, koska suuria viljavarastoja omistava kulakki voi myydessään saada viljasta satoja ruplia puudalta, ja me kaikki tiedämme, millaisia hintoja säkkimiehet * kiskovat. Jos kulakeille myönnetään sellainen vapaus, niin rikas, jolla on kätköissään seteleitä, Kerenskin rahaa ⁵, tulee kylläiseksi, kun taas enemmistö, joka ei piilottele mitään, saa nähdä nälkää. Sen tähden emme ummista silmiämme näkemästä, että kulakkikapinat Neuvostovaltaa vastaan ovat kiertämättömiä. Silloin kun valta oli kapitalisteilla, työläisten kapinat kapitalisteja vastaan, talonpoikain kapinat tilanherroja vastaan olivat kiertämättömiä. Kun tilanherrat ja kapitalistit on murskattu, käyvät kulakkikapinat yhä harvinaisemmiksi. On tehtävä valinta. Ja jos joku toivoo kaiken sujuvan ilman mitään kapinoita ja rikkaiden tuovan tarjottimella rakkaudentunnustuksensa ja

* — Tarkoitetaan henkilöitä, jotka kansalaissodan vuosina kävivät maaseudulla hankkimassa joko keinottelutarkoituksessa tai omiksi tarpeikseen elintarvikkeita ja kuljettivat niitä rautatietse säkkikaupalla. *Suom.*

lupauksen luovuttaa mielisuosiolla kaikki ylijäämät, niin luulenpa, ettemme ota sellaista miestä vakavalta kannalta.

Toinen epäselvä kirjelappu on seuraavansisältöinen: miten on meneteltävä niissä tapauksissa, kun työläiset, jotka ovat menneet päästään pyörälle eserrien kehotteluista, eivät auta elintarviketilanteen parantamisessa, lakkoilevat ja nousevat Neuvostovaltaa vastaan. En tietenkään voi luottaa siihen, että kaikki työläiset viimeistä miestä myöten ovat Neuvostovallan kannalla. Kun Pariisissa tapahtui vuonna 1871 Pariisin työläisten kapina, niin melkoinen määrä muiden kaupunkien työläisiä taisteli heitä vastaan valkokaartilaisten joukoissa ja oli mukana kukistamassa Pariisin työläisiä. Tämä ei estänyt valveutuneita sosialisteja vakuuttamasta, että Pariisin kommunardit edustavat koko proletariaattia, t.s. kaikkea parasta ja rehellistä, kun taas valkokaartilaisten joukoissa oli mukana takapajuisia työväenkerroksia. Meilläkin on valveutumattomia, takapajuisia työläisiä, jotka eivät ole vielääkään ymmärtäneet Neuvostovaltaa; me pyrimme valistamaan heitä. Yksikään hallitus ei ole tehnyt työläisjoukkojen vakituisesti toimivien edustuslaitosten hyväksi niin paljon kuin ovat tehneet Neuvostot, jotka antavat kenelle tahansa tehtaan edustajalle paikan valtiolaitoksessa. Me kutsumme mahdollisuuksien rajoissa työläisiä mukaan tekemään valtion politiikkaa; kapitalismin vallitessa ja tasavaltojenkin aikana työläiset on pidetty loitolla kaikesta sellaisesta, kun taas Neuvostovalta pyrki kaikkein voimin saamaan mukaan työläisiä, mutta eräät tulevat pitämään kiinni vanhasta vielä pitkän aikaa.

Teidän joukossanne on vähän, ehkä vain muutamia harvoja sellaisia, jotka muistavat maaorjuuden ajan, sen voivat muistaa vain vanhat ihmiset, mutta löytyy kuitenkin niitä, jotka muistavat 30—40 vuoden takaisia asioita. Maaseudulla käyneet tietävät, kuinka kolmisenkymmentä vuotta sitten saattoi kylissä kuulla monien vanhusten puhuvan, että „maaorjuuden aikana oli parempi olla, järjestys oli parempi, vallitsi kuri, eikä akkaväki kulkenut hienoissa pukimissa”. Kun lukee nyt Uspenskia, jolle me pystytämme muistopatsaan pitäen häntä eräänä parhaista talonpoikaiselämää kuvanneista kirjailijoista, niin voi löytää 80- ja 90-luvuilta kuvauksia siitä, kuinka vilpittömästi rehelliset talonpoikaisvanhukset ja joskus jopa keski-ikäisetkin ihmiset kertoivat elämän olleen parempaa maaorjuuden aikana. Silloin kun

hävitetään vanhaa yhteiskuntajärjestystä, sitä ei voida hävittää heti kohta kaikkien ihmisten tietoisuudesta, vaan jää vielä vähäinen joukko sellaisia, jotka kaipaavat vanhaa.

Eräät työläiset, m.m. kirjaltajat sanovat, että kapitalismin aikana oli hyvä olla, sanomalehtiä oli paljon, mutta nyt niitä on vähän, silloin ansaitsin melko hyvin enkä halua mitään sosialismia. Oli moniakin sellaisia teollisuusaloja, jotka olivat riippuvaisia varakkaista luokista tai joiden koko toiminta oli ylellisyystavaroiden valmistuksen varassa. Melkoinen määrä suurkaupunkien työläisiä eli kapitalismin aikana valmistamalla ylellisyysesineitä. Neuvostotasavallassa meidän on pakko jättää nuo työläiset joksikin aikaa ilman työtä. Me sanomme: „Ryhtykää toiseen hyödylliseen työhön.” Hän vastaa: „Minä tein tarkkuustyötä, olin kulta-seppä, työ oli puhdasta ja tein sitä hyville herroille, mutta sitten tuli roskaväki ja ajoi herrat pois, minä tahdon takaisin kapitalismiin.” Sellaiset ihmiset tulevat saarnaamaan palaamista kapitalismiin eli kuten menshevikit sanovat: menoa eteenpäin kohti tervettä kapitalismia ja tervettä demokratiaa. Saattaa löytyä joitakin satoja työläisiä, jotka sanovat: „Me elimme terveen kapitalismin oloissa hyvin.” Sellaisia, jotka elivät kapitalismin oloissa hyvin, oli mitättömän pieni vähemmistö, mutta me suojelemme enemmistön etuja, jonka elämä oli kapitalismin oloissa tukalaa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Terve kapitalismi on johtanut vapaimmissakin maissa yleismaailmalliseen teurastukseen. Tervettä kapitalismia ei voi olla olemassa, sitä vastoin on olemassa sellaista kapitalismia, joka on johtanut vapaimmassakin, sivistyneessä, rikkaassa, teknillisesti korkealle kehittyneessä tasavallassa, kuten Amerikassa — tuo demokraattinen kapitalismi, kaikkein tasavaltalaisin kapitalismi on johtanut hillittömään yleismaailmalliseen verilöylyyn koko maailman ryöstämiseksi. Viittätoista miljoonaa työläistä kohti voitte löytää koko maasta muutamia tuhansia, jotka elivät kapitalismin oloissa mainiosti. Rikkaissa maissa sellaisia työläisiä on enemmän, koska he ovat tehneet työtä suuremmalle määrälle miljonäärejä ja miljardimiehiä. He palvelivat noita pieniä ryhmiä ja saivat niiltä erityisen suurta palkkaa. Katsokaa satoja englantilaisia miljonäärejä, he ovat kasanneet miljardeja ryöväämällä Intiaa ja monia muita siirtomaita. Heille ei merkinnyt mitään heitellä

almuja 10—20 tuhannelle työläiselle, maksaa kaksinkertaista ja sitäkin suurempaa palkkaa, jotta nämä tekisivät työtä hyvin vartavasten heille. Luin kerran tarinan amerikkalaisen parturin muistelmista. Joku miljardööri maksoi hänelle parranajosta dollarin päivässä. Ja tuo parturi oli kirjoittanut kokonaisen kirjasen, jossa ylisteli miljardööriä ja hänen erinomaista elämäänsä. Tunnin pituisesta aamuikäynnistä hänen finanssimajesteettinsa luona mies sai dollarin päivässä, oli tyytyväinen eikä kaivannut mitään muuta kuin kapitalismia. Tällaisten perustelujen suhteen on oltava valppaana. Työläisten valtaenemmistö ei ole ollut sellaisessa asemassa. Me, koko maailman kommunistit, puolestamme työtätekevien valtaenemmistön etuja, mutta kapitalistit lahjoivat työtätekevien mitättömän vähemmistön suurilla palkoilla ja tekivät heistä pääoman uskollisia palvelijoita. Samoin oli maaorjuuden aikana talonpoikia, jotka sanoivat tilanherroille: „Olemme teidän orjianne (jo vapautuksen jälkeen), emme lähde luotanne mihinkään.” Oliko heitä paljonkin? Mitättömän vähän. Voidaanko heihin vedoten tuomita taistelu maaorjuutta vastaan? Ei tietenkään. Yhtä vähän voidaan nyt kumota kommunismia vetoamalla siihen työväen vähemmistöön, joka ansaitsi erinomaisesti porvarillisissa sanomalehdissä, ylellisyysesineiden valmistuksella tai tekemällä henkilökohtaisia palveluksia miljardeereille.

Siirryn nyt kysymyksiin, jotka on esitetty selvästi, ensinnäkin kysymykseen toimiluvista yleensä ja Suuren pohjoisen pääradan⁶ toimilupakysymykseen erikoisesti. Kuulee sanottavan, että se merkitsee kansan rikkauksien antamista rosvojen saaliiksi. Siihen vastaan, että tämä kysymys on huomattavassa määrin sitoutunut porvarillisia spesialisteja koskevaan kysymykseen ja kysymykseen maailman imperialismista. Pystymmekö me nyt murskaamaan maailman imperialismiin? Jos pystyisimme siihen, niin olisimme velvolliset tekemään sen, mutta te tiedätte, että emme nyt pysty tekemään sitä, kuten emme kyenneet maaliskuussa 1917 suistamaan vallasta Kerenskiä; meidän oli odotettava neuvostolaisten järjestöjen kehittymistä, tehtävä työtä sen hyväksi eikä noustava heti kapinaan Kerenskiä vastaan. Aivan samoin on asia nytkin. Onko hyökkäyssota maailman imperialismia vastaan mahdollinen? Ei tietenkään ole. Jos olisimme voimakkaampia, jos saisimme huomenna runsaasti

viljaa, jos meillä olisi teknillisiä välineitä ynnä muuta, emme sallisi Scheidemannien surmata spartakisteja⁷, vaan syöksisimme heidät vallasta. Mutta nyt sellainen on turhaa kuvittelua, yksinään maamme ei nyt pysty kaatamaan maailman imperialismia niin kauan kuin toiset maat elävät aikaa, jolloin neuvostolaista enemmistöä puuttuu. Neuvostot ovat useissa maissa vasta syntymässä, ja siksi on pakko tehdä myönnytys imperialisteille. Me emme pysty nykyään rakentamaan rautateitä suuressa mitassa, hyvä kun jaksaisimme pitää kunnossa entisetkin. Meiltä puuttuu viljaa, polttoaineita, vetureita, meillä on Volgan—Bugulman radan varrella joitakin miljoonia puutia viljaa emmekä pysty kuljettamaan sitä pois. Päätimme äskettäin Kansankomissarien Neuvostossa lähettää edustajia laajoin valtuuksin järjestämään viljan kuljetusta. Pietarin ja Moskovon väestö näkee nälkää, kun taas toisaalle on varastoitu miljoonia puutia viljaa, emmekä me pysty kuljettamaan sitä, koska puuttuu vetureita, puuttuu polttoaineita. Niinpä sanommekin, että on parempi maksaa pakkoveroa ulkomaisille kapitalisteille ja saada rautatiet rakennetuksi. Tuo pakkovero ei vie meitä perikatoon, mutta ellemme saa rautatieliikennettä käyntiin, voimme joutua perikatoon, koska kansa näkee nälkää; myös kestävyvällä on rajansa, niin kestävä kuin venäläinen työmies onkin. Sen tähden velvollisuutenamme on ryhtyä toimenpiteisiin rautatieliikenteen parantamiseksi kapitalismille maksettavan pakkoveron hinnallakin. Olkoon se sitten hyvä tai paha, mutta toistaiseksi meillä ei ole valinnan varaa. Me emme syökse Neuvostovaltaa perikatoon sillä, että maksamme pakkoveroa niin kauan kunnes kukistamme lopullisesti maailmankapitalismin. Me maksoimme saksalaisille imperialisteille kullalla, meidän oli tehtävä niin Brestin rauhanehtojen mukaisesti, nyt liittolaismaat ottavat Saksalta tuon kullan pois, voitollepäässyt rosvo ottaa alakynteen jääneeltä rosvolta. Nyt sanomme, että niin kauan kunnes proletariaatin maailmanliike voittaa, meidän tulee joko sotia tai vapautua noista rosvoista maksamalla pakkoveroa emmekä näe siinä mitään pahaa. Sillä aikaa kun maksoimme saksalaisille rosvoille pakkoveroa, maksoimme niille muutamia satoja miljoonia, me lujitimme Punaista Armeijaamme, mutta saksalaisilla rosvoilla ei ole enää mitään. Samoin tulee käymään toisillekin imperialistisille rosvoille. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Toveri kirjoittaa edelleen, että hänet pidätettiin neljäksi päiväksi sen takia, että hän on keskivarakkaiden talonpoikien taloudelliseen häviöön saattamista vastaan, ja kysyy, mikä on keskivarakas talonpoika sekä viittaa sattuneisiin talonpoikaiskapinoihin. Tietenkin jos toveri pidätettiin sen takia, että hän oli vastustanut keskivarakkaiden talonpoikien saattamista taloudelliseen häviöön, se oli väärin tehty, ja siitä päätellen, että hänet kohta vapautettiin, joko pidätyksen suorittaja itse tai joku muu Neuvostovallan edustaja on luultavasti ottanut huomioon, että pidätys oli aiheeton. Nyt sitten keskivarakkaasta talonpojasta. Hän eroaa kulakista siinä, ettei turvaudu vieraan työn riistoon. Kulakki ryöstää vierasta rahaa, vierasta työvoimaa. Talonpoikaisköyhälistö, puoliproletaarit, ovat niitä, joita itseään riistetään; keskivarakas talonpoika taas on se, joka ei riistä toisia, vaan elää omasta taloudestaan, jolla on omaa viljaa osapuilleen riittämiin, joka ei harjoita kulakkitaloutta, mutta ei kuulu köyhälistöön. Tällaiset talonpojat horjuvat meidän ja kulakkien välillä. Vähäinen osa heistä voi kivuta kulakeiksi mikäli onnistaa, siksi he tuntevat vetoa voimaa kulakkien puoleen, mutta enemmistö ei voi tulla kulakeiksi. Ja jos sosialistit ja kommunistit osaavat keskustella järkevästi keskivarakkaan talonpojan kanssa, niin he pystyvät todistamaan hänelle, että Neuvostovalta on edullisempi kuin mikään muu valta, koska mikä tahansa muu valta sortaa ja polkee keskivarakasta talonpoikaa. Mutta keskivarakas talonpoika horjuu. Tänään hän on meidän puolellamme, huomenna toisen vallan puolella; osa heistä kannattaa meitä, osa porvaristoa. Ja siinä ohjelmassa, joka tulee hyväksyttäväksemme muutaman päivän kuluttua, me vastustamme kaikkinaista pakkokeinojen soveltamista keskivarakkaaseen talonpoikaan. Näin sanoo puolueemme. Jos sattuu vangitsemisia, niin me tuomitsemme sellaiset teot ja tulemme oikaisemaan vääryydet. Kulakkeihin nähden me olemme pakkokeinojen kannalla, keskivarakkaaseen talonpoikaan nähden olemme pakkokeinoja vastaan. Me sanomme hänelle: jos asetut Neuvostovallan puolelle, emme halua viedä sinua kommuuneihin väkipakolla, emme ole koskaan ajaneet talonpoikia kommuuneihin väkipakolla eikä ole sellaista dekreettiäkään. Jos sellaisia tapauksia sattuu maaseudulla, ne ovat väärinkäytöksiä, ja niihin syyllistyneet viranhaltijat erotetaan ja asetetaan syytteeseen. Tämä on

suurimerkityksinen kysymys. Keskivarakas talonpoika on kahden leirin välissä. Mutta toverit, politiikka on tässä suhteessa aivan selvää: me vastustamme keskivarakkaiden talonpoikien pakottamista, me olemme heihin nähden sopimuksen kannalla, myönnytysten kannalla. Hitaasti edeten keskivarakas talonpoika voi tulla kommunismiin ja tuleekin siihen. Vapaimmassakin kapitalistisessa tasavallassa keskivarakasta talonpoikaa on uhkaamassa pääoma, joka painaa ja sortaa häntä tavalla tai toisella.

Edelleen kysytään mielipidettäni Itämeren laivastosta. En ole tutkinut kysymystä Itämeren laivastosta enkä voi nyt vastata, ehkä asia on käynyt selväksi laivastoa edustavan toverin puheesta.

Seuraava kysymys koskee sitä, että paikallisiin elimiin on ilmaantunut paljon hometta, virkavaltaisuutta, rämettyneisyyttä ja että tätä vastaan on taisteltava. Se on aivan oikein. Kun Lokakuun vallankumous syrjäytti vanhat byrokraatit, se menetteli näin siksi, että loi Neuvostot. Se ajoi pois vanhat tuomarit ja teki oikeuslaitoksesta kansan laitoksen. Mutta oikeuslaitoksen perustaminen kävi helpommin, sitä varten ei tarvinnut tuntea vanhoja lakeja, oli vain pidettävä ohjeena oikeudentuntoa. Oikeuksissa virkavaltaisuus oli helposti hävitettävissä. Muilla aloilla sen hävittäminen on ollut paljon vaikeampaa. Me ajoimme pois vanhat byrokraatit, mutta he tulivat takaisin, he sanovat itseään „kamunisteiksi” elleivät osaa sanoa kommunisti, he kiinnittävät rintaansa punaisen nauharuusukkeen, he koettavat hivuttautua hyville virkapaikoille. Miten tässä on meneteltävä? On yhä ja jatkuvasti taisteltava tuota saastaa vastaan, jos tuo saasta on päässyt hivuttautumaan jonnekin, on tehtävä jatkuvasti puhdistustyötä, häädettävä se pois, asetettava se työläiskommunistien ja hyvin tunnettujen talonpoikien valvonnan ja silmälläpidon alaiseksi. Ja sitten tässä oli vielä eräs kysymys, kirjelappu, jossa sanotaan, että etuoikeuksien myöntäminen puolueen jäsenille on paha, koska silloin lyöttäytyy mukaan veijareita. Toverit, sitä vastaan käydään ja tullaan käymään taistelua, olemme nyt päättäneet olla päästämättä puolueen edustajakokoukseen edustajia, jotka ovat olleet puolueessa vähemmän kuin vuoden, tällaisiin toimenpiteisiin tulemme turvautumaan jatkuvasti. Kun puolue on vallassa, on alussa pakko myöntää etusija puolueeseen kuuluville. Sanokaamme, että

tulee kaksi henkilöä, toinen heistä esittää puolueen jäsenkirjan ja sanoo olevansa kommunisti, toinen taas on ilman jäsenkirjaa. Molemmat ovat yhtä tuntemattomia, ja on luonnollista, että etusija annetaan puolueeseen kuuluvalla, jolla on jäsenkirja. Miten voidaan erottaa, onko ihminen liittynyt puolueeseen vakaumuksesta vai muuten lyöttäytynyt mukaan? Puolueen jäsenkirjaan on merkittävä minä päivänä sen omistaja on liittynyt puolueeseen, jäsenkirjaa ei pidä antaa ennen kuin henkilö on läpäissyt koeajan, käynyt koulun j.n.e.

Sitten on kirjelappu vallankumouksellisen veron⁸ johdosta, että se lankeaa keskivarakkaiden talonpoikien kannettavaksi. Tästä kysymyksestä on pidetty erikoinen kokous, valituksia on ollut paljon ja tarkastuksen toimeenpanemiseksi on menetelty seuraavasti: meillä on Tilastollinen keskushallinto, johon on saatu työhön Venäjän parhaat tilastospesialistit. Suurin osa näistä spesialisteista on oikeistoeserriä, menshevikkejä ja jopa kadettejakin; kommunisteja, bolshevikkeja, on vähän: he ovat enemmän taistelleet tsarismia vastaan kuin harjoittaneet käytännöllistä toimintaa. Mikäli olen voinut havaita, nämä spesialistit tekevät työtä tyydyttävästi, mutta se ei tietenkään merkitse, että voitaisiin välttyä taistelulta erinäisiä yksilöitä vastaan. Meidän toimeksiannostamme on kokeeksi suoritettu muutamissa volosteissa tutkimus, miten talonpojat ovat jakaneet vallankumouksellisen veron. Valituksia on ollut hyvin runsaasti; tietenkin jos ajattelemme, että tuhat valitusta tulee koko Venäjältä, niin koko Venäjän mitassa luku on mitättömän pieni — jos muutamia miljoonia talouksia kohti tulee tuhat valitusta, se on pikku asia; jos Toimeenpanevasessa Keskuskomiteassa käy joka päivä kolme henkeä, niin kuu-kaudessa saadaan 90 valitusta, mutta syntyy vaikutelma, että valituksia tulee tulvimalla. Asian tarkastamiseksi päätimme suorittaa tutkimuksen muutamissa volosteissa ja olemme saaneet täsmällisen vastauksen Popovin selostuksessa, joka toistettiin Toimeenpanevan Keskuskomitean istunnossa työläisten läsnäollessa. Tuo selostus osoitti, että useimmissa tapauksissa talonpojat jakavat veron oikeudenmukaisesti. Neuvostovalta vaatii, että köyhät talonpojat eivät maksaisi mitään, keskivarakkaat talonpojat maksaisivat kohtuullisesti ja rikkaat paljon. On tietenkin mahdoton määritellä tarkalleen, kuka on köyhä ja kuka rikas, virheitä

sattuu, mutta enimmäkseen talonpojat ovat jakaneet veron oikein. Niin pitääkin tehdä. (Suosionosoituksia.) Virheitä on tietenkin sattunut. Mutta esimerkiksi muuan rautatien pikkuvirkailija valitti, että talokomitea on verottanut häntä epäoikeudenmukaisesti. Hän ilmoitti asiasta Neuvostovallan elimille. Silloin sanottiin: suorittakaa kotietsintä hänen asunnossaan, hän harjoittaa keinottelua. Häneltä löydettiin useita säkillisiä rahaa, miljoona Kerenskin seteleinä. Emme ole vielä keksineet keinoa kaikkien vanhojen setelien vaihtamiseksi uusiin, mutta teemme sen. Kun vaihdamme nämä setelit uusiin, niin silloin kaikki keinottelijat paljastuvat. Kaikkien on vaihdettava vanhat setelit uusiin. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Jos tuot vaihdettavaksi pienen rahasumman jota työmies tarvitsee, me annamme ruplan ruplasta, jos esität 1—2 tuhatta, saat ruplan ruplasta. Jos taas esität vaihdettavaksi enemmän, annamme osan käteisenä, seteleinä, mutta loput merkitsemme kirjaan: saat odottaa. (Suosionosoituksia.) Tällaisen asian toimittamiseksi on valmistettava uudet setelit. Vanhoja meillä on noin 60 miljardia. Uusiin vaihtamiseksi ei tarvita niin suurta määrää, mutta asiantuntijain mielestä tarvitaan ainakin 20 miljardin arvosta uusia. Meillä on jo 17 miljardia. (Suosionosoituksia.) Ja Kansankomissaarien Neuvostossa on asetettu kysymys siitä, että lähiaikoina valmisteltaisiin lopullisesti tämä toimenpide, joka tulee iskemään keinottelijoita. Tämä toimenpide paljastaa Kerenskin seteleiden kätäjät. Sen toimeenpaneminen vaatii suurisuuntaista järjestelytyötä, se ei ole helppo tehtävä.

Sitten seuraa kysymys siitä, miten on kylvöjen laita, on vaikea saada koko ala kylvetyksi. Se on tietysti totta. On perustettu Kylvöalakomitea⁹. Maatalouden kansankomisariaatin yhteyteen on Neuvostovallan dekreetillä perustettu Työväen komitea¹⁰, jonka järjestämisestä sovitaan ammattiliittojen kanssa. Sen tehtävänä on valvoa, ettei maata jäisi viljelemättömäksi, että käyttämättä jääneet tilanherrojen maat annettaisiin työväelle. On olemassa päätös, että ellei talonpoika ota haltuunsa maata, valtio pyrkii järjestämään sen käytön. Siementä ei kylläkään riitä. Tässä asiassa on tarpeen, että talonpoikaisköyhälistö paljastaisi ne kulakit, jotka ovat kätkeneet viljaylijäämät eivätkä ole luovuttaneet siemenviljaa. Kulakille on tärkeää piilottaa

ylijäämät, sillä nälkäkuukausina hän voi kiskoa tuhat ruplaa joka puudalta, vähät hän välittää siitä, että pellot jäävät kylvämättä ja että hän siten tuottaa vahinkoa tuhansille työläisille. Kulakit ovat kansan vihollisia, heidät pitää paljastaa.

Edelleen on tehty kysymys palkoista: spesialistille te maksatte kolme tuhatta, hän kuljeksi paikasta toiseen ja häntä on vaikea tavoittaa. Spezialistien suhteen sanon, että he ovat henkilöitä, jotka hallitsevat porvarillista tiedettä ja tekniikkaa täydellisemmin kuin valtaosa kaikista työläisistä ja talonpojista. Sellaisia spesialisteja tarvitaan, ja me sanomme, että tällä haavaa emme voi ryhtyä soveltamaan täydellistä samapalkkaisuutta ja olemme sillä kannalla, että on maksettava enemmän kuin kolme tuhatta. Vaikka maksamekin muutaman miljoonan vuodessa, se ei ole paljon, kunhan vain opimme heidän avullaan työskentelemään hyvin. Emme näe muuta keinoa asian järjestämiseksi siten, että he tekisivät työtä ilman pakotusta, ja niin kauan kuin spesialisteja on vähän, meidän on pakko maksaa korkeita palkkoja. Keskustelimme hiljattain tästä työasiain komissaarin Schmidtin kanssa ja hän on samaa mieltä poliitikastamme ja sanoo, että ennen, kapitalismin aikana, sekatyöläisen kuukausipalkka oli 25 ruplaa ja hyvän spesialistin kuukausipalkka ainakin 500 ruplaa, ero oli 1—20, mutta nyt alin palkka on 600 ruplaa ja spesialistit saavat 3000, ero on 1—5. Olemme näin muodoin tehneet paljon alimpien ja ylimpien palkkojen tasoittamiseksi ja tulemme jatkamaan alettua työtä. Mutta tällä hetkellä emme voi tasata palkkoja, niin kauan kuin spesialisteja on vähän, emme kieltäydy maksamasta heille korkeampaa palkkaa. Me sanomme, että on parempi maksaa liikaa miljoona tai miljardi vuodessa, kunhan vain voimme käyttää hyväksemme kaikkia spesialisteja, he opettavat työläisille ja talonpojille enemmän kuin tuo miljardi maksaa.

Edelleen on kysymys maatalouskommuuneista, voidaanko niihin jättää entisiä tilanherroja? Se riippuu siitä millainen on tilanherra. Sellaista dekreettiä ei ole ollut, että tilanherroja ei saisi päästää kommuuniin. Tilanherra herättää tietenkin epäluottamusta, koska hän on vuosisatojen mittaan sortanut talonpoikia, jotka vihaavat häntä, mutta jos on sellaisia, kenet talonpojat tuntevat kunnon ihmisiksi, niin heidät voidaan ja pitääkin ottaa vastaan. Meidän on käy-

tettävä hyväksemme sellaisia spesialisteja, he ovat tottuneet suurtalouden hoitoon ja voivat opettaa paljon talonpojille ja maataloustyöläisille.

Sitten kysytään: voidaanko sallia keskivarakkaiden talonpoikien osallistua maan yhteismuokkaukseen? Tietenkin voidaan. On kokonaisia ujesteja, joissa on päätetty viime aikoina siirtyä maan yhteismuokkaukseen. En tiedä missä määrin nämä päätökset tulevat täytetyksi, tässä on tärkeää saada mukaan nimenomaan keskivarakkaat talonpojat, sillä köyhälistö on samaa mieltä meidän kanssamme, mutta keskivarakkaat talonpojat eivät ole aina ja heidät pitää saada mukaan. Me kannatamme pakkokeinoja kapitalisteja vastaan, tilanherroja vastaan emmekä pelkästään pakkokeinoja, vaan kaiken sen täydellistä pakkoluovutusta, mitä he ovat koonneet, me kannatamme pakkokeinoja kulakkia vastaan, mutta emme ole kulakin täydellisen pakkoluovutuksen kannalla, sillä hän viljelee maata ja on koonnut osan omaisuudestaan omalla työllään. Tämä ero on selvästi ymmärrettävä. Tilanherrojen ja kapitalistien suhteen — täydellinen pakkoluovutus; kulakeilta taas ei saa ottaa pois kaikkea omaisuutta, sellaista päätöstä ei ole tehty; keskivarakkaan talonpojan me tahdomme saada vakuuttumaan, saada hänet mukaan esimerkin voimalla, sopien. Sellainen on ohjelmamme. Jos paikalliset elimet tekevät poikkeuksia, niin niiden tekijät ovat Neuvostovallan päätöksen rikkojia, he joko eivät tahdo panna täytäntöön päätöstämme tai eivät ole sitä ymmärtäneet.

Seuraava kysymys koskee rautatieläisten hoputtamista, ja sitten kysytään rautatieliikenteen keskeyttämisestä. Kansankomissaarien Neuvostossa tätä kysymystä pohdittiin erittäin ankarasti ja päätettiin monista toimenpiteistä. Tämä on peruskysymys. Miljoonia puutia viljaa lojuu Volgan—Bugulman rautatien varressa ja voi mennä hukkaan, koska vilja lojuu paikoittain lumessa, pian alkaa kevättulva ja vilja tuhoutuu. Se on jo nyt tavallista kosteampaa (kosteus jopa 20%). Tämä vilja on kuljetettava pois, muuten se tuhoutuu. Pääasia on, että rautatieläiset itse tarvitsevat kipeästi viljaa. Sitä varten on keskeytettävä matkustajaliikenne maaliskuun 18 päivästä huhtikuun 10 päivään, kuten toverimme Kulkulaitosten komissariaatissa ovat laskeneet. Tuloksena tästä matkustajaliikenteen keskeyttämisestä voidaan saada kolme ja puoli miljoonaa puutaa

viljaa, joka voidaan kuljettaa pois vaikkapa matkustajaliikenteessä käytettävillä heikoilla vetureilla. Jos nämä junat kuljettaisivat säkkimiehiä, he voisivat tuoda enintään puoli miljoonaa puutaa. Ne jotka esittävät valituksia matkustajaliikenteen keskeyttämisen johdosta, menettelevät väärin. Säkkimiehet saavat parhaassa tapauksessa kuljetetuksi puoli miljoonaa, mutta jos me kuormaamme vaunut täyteen viljaa, jos rautatieläiset auttavat meitä, niin pystymme kuljettamaan kolme ja puoli miljoonaa puutaa ja saamme siten parannetuksi elintarviketilannetta. Tämän vuoksi olemmekin sanoneet ja sanomme, että kaikkien tietoisimpien, järjestyneiden tovereiden pitää mennä työhön sotilaalliselle ja elintarvikealalle. Antakaa lisää väkeä, antakaa jatkuvasti, niin vaikeaa kuin se onkin. Me tiedämme erinomaisesti, että Pietari on antanut Venäjälle enemmän kuin mikään muu kaupunki, sillä Pietarin työläiset ovat kaikkein järjestyneimpiä, tietoisimpia. Mutta tämä vuosipuolisko on raskasta aikaa. Vuoden 1918 alkupuoliskolla hankittiin 27 miljoonaa puutaa, loppupuoliskolla saimme 67 miljoonaa puutaa. Meillä on nyt alkanut nälkäinen vuosipuolisko. Maalis-, huhti-, touko- ja kesäkuu tulevat olemaan vaikeita kuukausia. Vaikeuksien torjumiseksi on jännitettävä kaikki voimat. Jokaisessa tehtaassa, jokaisessa puoluesolussa on asetettava kysymys: eikö löydy miestä, joka voidaan panna työhön rautatien konepajaan, asettaa hänen tilalleen nainen ja panna hänet tähän työhön. Joka solussa, joka ryhmässä, jokaisessa laitoksessa on ajateltava tätä, on annettava uusia työläisiä, silloin selviydymme tästä vaikeasta vuosipuoliskosta. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

*Julkaistaan ensi kerran,
pikakirjoitteen mukaan*